

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Sylvy Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. D. R.**, zast. Mgr. Pavlem Hrtúsem, advokátem se sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2022, č. j. PPR-19293-6/ČJ-2022-990450, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2024, č. j. 15 A 68/2022-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „policejní orgán“) rozhodnutím ze dne 28. 3. 2022 zajistilo žalobci podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), zbrojní průkaz č. X pro skupiny oprávnění A, B, D a E s dobou platnosti do 21. 6. 2026 a 9 kusů zbraní spolu s příslušnými průkazy zbraní a střelivem (vše dále jako „zbraně“). Stalo se tak v souvislosti se zahájením trestního stíhání žalobce. Policejní orgán takto rozhodl poté, co žalovaný jeho první dvě rozhodnutí zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí policejního orgánu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, který

žalobu zamítl. Konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná. Správní uvážení je dostatečné a nevymyká se zákonným mezím. Správní orgány hodnotily nejen závažnost trestné činnosti kladené stěžovateli za vinu, ale i konkrétní skutkové aspekty. Zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti představuje legitimní důvod pro preventivní a dočasný zásah do práva na držení zbraní. Z rozhodnutí o propuštění žalobce z vazby a znaleckých posudků o jeho psychickém stavu z trestního řízení nelze dovodit vyloučení rizika zneužití zbraní.

II. Kasační stížnost a další podání

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítá porušení zásady materiální pravdy. Městský soud nesprávně aproboval závěry správních orgánů, i když nebyla prokázána nezbytnost zajištění zbraní. Také nedostatečně posoudil jednotlivé námitky a pouze zopakoval argumentaci uvedenou ve správních rozhodnutích.

[4] Správní orgány individuálně nezhodnotily dopad rozhodnutí do stěžovatelovy sféry a vycházely zejména z usnesení o zahájení trestního stíhání. Podle stěžovatele bylo třeba ověřit, zda je zajištění zbraní nezbytné. Policejní orgán není povinen v okamžiku zahájení trestního stíhání automaticky zajistit zbraně. Prohlášení o preventivní činnosti a ochraně společnosti jsou obecná. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že úvaha správního orgánu je dostatečná. Policejní orgán nehodnotil okolnosti případu stojící mimo usnesení o zahájení trestního stíhání, pouze rekapituloval skutečnosti vycházející bezprostředně z něj.

[5] V neprospěch stěžovatele nesvědčí jiné důkazy než výpovědi poškozených v trestním řízení. Jedna poškozená navíc uvedla, že pohrůžka měla zaznít až po spáchání trestného jednání a jejím obsahem byla hrozba zveřejnění intimních fotografií, nikoli násilí. Úvaha, že by stěžovatel mohl v obdobných situacích použít zbraň, je nepodložená a subjektivní. Stěžovatel poukázal na judikaturu týkající se správního uvážení. Rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, neboť neposuzují jednání kladené stěžovateli za vinu ve vztahu ke společenské škodlivosti toho, že je držitelem zbraní.

[6] Podle stěžovatele také nebyly zhodnoceny všechny okolnosti případu. Správní orgány rozhodly až po zániku vazebních důvodů a nezohlednily posudky opatřené v trestním řízení ani důkazy tam provedené. Ve správním řízení nebyla prokázána stěžovatelova společenská škodlivost. Městský soud převzal nepodložené excesivní úvahy správních orgánů. Zajistit zbraně není možné pouze proto, že nelze vyloučit, že se stěžovatel může dopustit obdobného jednání s použitím zbraně. Stěžovatel navíc nebyl obviněn z trestné činnosti spáchané se zbraní.

[7] Pokud byla pro správní orgány podstatná pouze závažnost stíhaných trestných činů, porušují zásadu presumpce neviny. Své závěry navíc založily pouze na usnesení o zahájení trestního stíhání a řádně nevypořádaly ani námitku, že od doby údajného spáchání skutků uplynula delší doba, čímž je „prokázána bezpečnost“ stěžovatele pro společnost. Stěžovatel dlouhodobě vedl řádný život. Jeho společenskou nebezpečnost nelze vyvodit ze žádného důkazu, není proto naplněn smysl a účel zajištění zbraní.

pokračování

[8] Městský soud neshledal překročení mezí správního uvážení ani v souvislosti se zánikem vazebních důvodů, neboť tato okolnost nepřesahuje rámec trestního řízení. Stěžovatel chtěl však i tím poukázat na to, že není pro společnost nebezpečný. Státní zástupce je obeznámen s trestním spisem a jeho názor lze považovat za stěžejní. Také znalecké posudky jsou podstatným důkazem o psychickém zdraví stěžovatele. Je lhotečné, že se výslovně nevyjadřují k otázce držení zbraní.

[9] Správní orgány označily stíhané trestné činy za natolik závažné, že je třeba upřednostnit zájem na ochraně společnosti. Přiměřenost takového zásahu do práv stěžovatele však nelze založit na hodnocení skutků, které nebyly prokázány. Ačkoli stěžovatel používá zbraně k podnikatelské činnosti, nebyly zhodnoceny možné dopady rozhodnutí o zajištění v tomto směru, což omezilo jeho právo na podnikání. Závěry správních orgánů i napadený rozsudek jsou nepřezkoumatelné.

[10] Městský soud neprovedl navrhované důkazy, zejména stěžovatelův účastnický výslech, čímž byla zmařena prezentace důkazů z trestního spisu. Stěžovatel nemohl ani uvést na pravou míru konkrétní obsah svých námitek uplatňovaných ve správním řízení. Městský soud stěžovateli odňal také právo objasnit okolnosti týkající se jeho trestního řízení. Neumožnil mu totiž reagovat na popis skutkového stavu ze strany žalovaného, který při jednání před soudem chybně interpretoval svá zjištění.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní uvážení bylo jasně formulováno, a odkázal na obě správní rozhodnutí. Připomněl, že primárním cílem zajištění zbraní je preventivně reagovat na vznik pochybnosti o bezúhonnosti držitele zbrojního průkazu. Zákonem stanovené podmínky pro zajištění byly splněny. Usnesení o propuštění z vazby není dokumentem, jenž by vylučoval důvodnost zajištění. Stěžovatelova podnikatelská činnost nemá souvislost s držením zbraní.

[12] Stěžovatel v replice pouze zopakoval kasační argumentaci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[14] Podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních může příslušný útvar policie rozhodnout o zajištění zbraně kategorie A, A-I, B, C nebo C-I, střeliva do těchto zbraní, zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, A-I, B, C nebo C-I, povolení k přepravě nebo hlášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.

[15] Nejvyšší správní soud (NSS) úvodem konstatuje, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmý názor městského soudu na podstatné aspekty rozhodované věci (rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne

29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Městský soud vypořádal žalobní námitky způsobem odpovídajícím judikatuře kasačního soudu. O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí i to, že s ním stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle polemizuje.

[16] K věci samé kasační soud uvádí, že zajištění zbrojního průkazu či zbraně je správním opatřením *sui generis* majícím dočasný a preventivní charakter z důvodu ochrany veřejné bezpečnosti (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 14/2009-42, či usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 3087/16, bod 12). Policejní orgán může mj. v případě, že je proti držiteli zbraně vedeno trestní stíhání pro trestný čin podle § 22 odst. 1 o zbraních, rozhodnout o zajištění.

[17] V posuzované věci není sporné, že proti stěžovateli bylo v rozhodnou dobu vedeno trestní stíhání pro úmyslné trestné činy pohlavního zneužití, vydírání, sexuálního nátlaku, omezování osobní svobody a zneužití dítěte k výrobě pornografie. Žalovaný ověřil, že v době vydání nyní napadeného rozhodnutí o odvolání trestní stíhání stále probíhalo (přesněji řečeno ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal dne 20. 10. 2021 státní zástupce obžalobu). Trestné činy, pro něž byl stěžovatel stíhán, spadají do kategorie trestných činů vymezených v § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Zákonný předpoklad pro rozhodování o zajištění podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních byl tedy splněn.

[18] Stěžovatel namítá, že zákon o zbraních nestanoví *povinnost*, nýbrž jen *možnost* zbraně zajistit. Správní orgány tedy nemusely zbraně zajistit, i když pro to byly splněny zákonné podmínky. Otázku nezbytnosti zajistit zbraně posoudily správní orgány i městský soud formalisticky, své závěry odůvodnily pouze usnesením o zahájení trestního stíhání a řádně nezvážily všechny okolnosti případu. Správní rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná.

[19] NSS k tomu uvádí, že není-li správní orgán při rozhodování vázán přesnými zákonnými kritérii, dochází k užití správního uvážení (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS). I takové rozhodnutí však musí být přezkoumatelné a musí z něj být zřejmé, že správní orgán nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, č. 739/2006 Sb. NSS).

[20] Podle NSS nelze správním orgánům vytýkat, že při rozhodování o zajištění zbraní vycházely především z usnesení o zahájení trestního stíhání. To totiž představuje jediný zákonem výslovně předpokládaný důkazní prostředek. Policejní orgán je pak povinen učinit přezkoumatelný závěr o tom, zda je nezbytné přijmout opatření spočívající v zajištění zbraní (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8 As 66/2016-55). Zákon o zbraních výslovně nestanoví kritéria pro správní uvážení, je však povinností správního orgánu je výslovně uvést, aby byl umožněn soudní přezkum (rozsudky NSS ze dne 21. 9. 2021, č. j. 5 As 253/2020-51).

[21] Jak správně upozornil již městský soud, soudní přezkum správního uvážení je omezen na případy jeho překročení či zneužití. Soud není oprávněn nahradit odbornou kompetenci správního orgánu ani suplovat správní uvážení uvážením soudním. Posuzuje

pokračování

tedy, zda správní orgán řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde rozhodoval ve sféře správního uvážení, nevybočil z hledisek stanovených zákonem (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS). Jinými slovy, soud musí postavit najisto, zda správní uvážení vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, odpovídá zásadám logiky a je v souladu s účelem sledovaným tímto institutem (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8 As 66/2016-55).

[22] Závěr o nutnosti zajištění zbraní formuloval policejní orgán zejména v bodě 7 na s. 13 a na s. 15 a násl. svého rozhodnutí. Zbraně zajistil s ohledem na to, že proti stěžovateli bylo zahájeno trestního stíhání pro úmyslné trestné činy. V takovém případě je dána obecná obava ze zneužití zbraní a je třeba upřednostnit zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti nad zájmem obviněné osoby na držení zbraní. Stěžovatel byl stíhán pro spáchání trestných činů podřazených pod hlavu II. a III. zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, chránících jedny z nejvýznamnějších zájmů společnosti (svobodu, právo na ochranu osobnosti a soukromí a lidskou důstojnost v sexuální oblasti). Vysokou společenskou škodlivost umocňuje, že poškozenými byly nezletilé osoby. Stěžovatel měl zneužít svého postavení vůči nim a z něj vyplývajícího vlivu a důvěryhodnosti. Městský soud v bodě 44 napadeného rozsudku zdůraznil především konstatování policejního orgánu, že jednu z poškozených měl stěžovatel uzamknout v místnosti a znemožnit jí odchod, dokud nevyhoví jeho požadavkům. Policejní orgán dospěl k závěru, že nelze vyloučit použití zbraně v případech, kdy by se nátlaková forma minula účinkem či by se poškozená razantněji bránila. Proto považoval zásah do stěžovatelových práv v podobě zajištění zbraní za přiměřený. Tyto úvahy nejsou podle městského soudu obecnými závěry o závažnosti trestné činnosti, které se měl stěžovatel dopustit.

[23] Policejní orgán se zabýval i tím, že od spáchání skutků kladených stěžovateli za vinu uplynula delší doba a že v trestním řízení dosud nebylo rozhodnuto o jeho vině. Zohlednil také, že § 22 zákona o zbraních zahrnuje všechny úmyslné trestné činy, a nemusí být tedy nutně použito násilí. Vysvětlil, proč nepřihlédl k usnesení o propuštění z vazby a k předloženým znaleckým posudkům, zabýval se tvrzeným dopadem zajištění zbraní do podnikatelské činnosti stěžovatele (kasační námitka, v níž stěžovatel tvrdil, že tato otázka zůstala nezodpovězena, tedy není důvodná), namítanou bezúhonností a tím, že policejní orgán nemusí přistoupit k zajištění zbraní (s. 10 až 13 rozhodnutí policejního orgánu). Žalovaný následně podrobně vypořádal jednotlivé stěžovatelovy odvolací námítky, ztotožnil se s úvahami policejního orgánu a doplnil je. Městský soud v jejich postupu neshledal žádné pochybení.

[24] Z výše uvedených důvodů NSS nepřisvědčil kasační námitce, podle níž správní orgány překročily meze správního uvážení, nehodnotily konkrétní okolnosti případu a jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Lze dodat, že i pokud z pozdějšího vyšetřování v trestním řízení vyplynulo, že místnost, v níž měl být spáchán jeden ze skutků kladených stěžovateli za vinu, nebyla zamčená, nemá tato dílčí skutková okolnost vliv na přesvědčivost ucelených závěrů, které přijaly správní orgány.

[25] Stěžovateli lze částečně přisvědčit v tom, že závěr o možnosti použití zbraně v případě, kdy by se poškozená razantněji bránila, je spekulativní. Podle NSS je to však dáno tím, že se správní orgán v rámci správní úvahy při rozhodování o zajištění zbraní nemůže

vyhnout určité míře „spekulace“ a možná rizika musí vážit na základě informací, které jsou v danou chvíli dostupné. K tomu lze odkázat na závěr v bodě 46 napadeného rozsudku, podle něhož mohou správní orgány z logiky věci vyhodnotit pouze míru pravděpodobnosti, že dojde k ohrožení důležitých veřejných zájmů. Nemohou s jistotou říci, jaké bude chování držitele zbraní po zahájení trestního stíhání. Je proto logické, že některé z úvah správních orgánů mohou být spekulativní. Správní orgán je však povinen chránit společnost právě tímto předjímáním možných situací, k nimž by mohlo docházet ze strany držitelů zbraní, kteří jsou obviněni z úmyslných trestných činů. Nejde o úvahu nepodloženou, pokud správní orgány vychází z okolností jednání, kterých se stěžovatel měl dopustit. Samotná skutečnost, že stěžovatel s názorem žalovaného nesouhlasí a představuje si opačný výsledek řízení, nedokládá zneužití či překročení správního uvážení (rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 As 22/2016-38).

[26] NSS neshledal pochybení ani v tom, že správní orgány nezohlednily okolnosti, na které poukazoval stěžovatel ohledně své osoby. Uváděl například, že držel zbraně již od roku 2006 a nedopustil se s nimi trestné činnosti, že ani trestná činnost kladená mu za vinu neměla být spáchána se zbraní, že neabsolvoval psychiatrickou léčbu, nebo že je podle svědeckých výpovědí z trestního řízení milým a přátelským člověkem. Městský soud správně upozornil, že skutečnost, že stěžovatel vede (dlouhodobě) řádný způsob života, nevypovídá o tom, že riziko zneužití zbraně z jeho strany nehrozí, resp. že obezřetnost správního orgánu není důvodná. Navíc, jak již bylo výše uvedeno, stanovit kritéria správního uvážení je úlohou správního orgánu a soud do jejich obsahu zásadně nezasahuje. Tyto úvahy musí být odůvodněny v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku musí být zjištěny řádným procesním postupem. Není-li tomu tak, jedná se o vadu, pro kterou musí soud napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit (rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2023, č. j. 2 As 188/2022-56). Taková situace však v posuzované věci nenastala.

[27] Podle NSS není s ohledem na prospektivní účel § 57 zákona o zbraních nezbytné podrobně rozebírat veškerá specifika týkající se osoby držitele, jako je jeho dosavadní (ne)spolehlivost při respektování povinností vyplývajících ze zákona o zbraních nebo stávající bezúhonnost. Smyslem tohoto ustanovení je totiž preventivně omezit držitele zbrojního průkazu a zbraní v nakládání s nimi, pokud je v důsledku zahájení trestního stíhání pro trestný čin relevantní z hlediska bezúhonnosti podle zákona o zbraních zpochybněna jeho bezúhonnost. Tím je „aktivován“ zvýšený zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti i za cenu okamžitého (byť prozatímního) omezení práv držitele zbrojního průkazu a potažmo zbraní (rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2023, č. j. 2 As 188/2022-56).

[28] NSS v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 As 22/2016-38, uvedl, že „*nevidí důvod, proč by držitel zbrojního průkazu neměl splňovat stejná kritéria jako pouhý žadatel o zbrojní průkaz*“. Přiklonil se tedy k tomu, že by neměla být pochybnost o bezúhonnosti nejen žadatele o zbrojní průkaz, ale i jeho držitele. To přesto neznamená, že by k zajištění zbraní mělo docházet automaticky a že není nutné takový postup v každém konkrétním případě řádně odůvodnit. V posuzované věci se správní orgány zabývaly nejen preventivním významem zajištění, ale i tím, že jednání kladené stěžovateli za vinu může vzbuzovat pochybnosti o tom, že v budoucnu zbraně nezneužije. Podle NSS i městského soudu je v pořádku, že správní orgány zohlednily i konkrétní skutkové aspekty jednání popsánoho orgány činnými

pokračování

v trestním řízení. Pokud by správní orgány zahrnuly do svých úvah i další specifika týkající se osoby stěžovatele, mohlo být rozhodnutí o zajištění zbraní odůvodněno ještě důsledněji. Úvaha správních orgánů však byla dostatečně odůvodněna i tak, a proto ještě podrobnější odůvodnění nebylo nezbytně nutné pro to, aby napadená rozhodnutí obstála v soudním přezkumu.

[29] NSS ve shodě s městským soudem i se správními orgány zdůrazňuje, že zajištění podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních má dočasný, a především preventivní charakter. Pokud pominou důvody zajištění, budou zbraně stěžovateli bez zbytečného odkladu navraceny (§ 57 odst. 5 zákona o zbraních). Rozhodnutí o zajištění zbraní nemá povahu vyslovení viny za spáchaný trestný čin, nepredikuje vydání odsuzujícího rozsudku, a proto neprolamuje zásadu presumpce nevin.

[30] Městský soud v bodě 45 svého rozsudku uvedl, že přihlédnutím k usnesení o zahájení trestního stíhání není porušena zásada presumpce nevin. Toto usnesení představuje výchozí podklad pro úvahu správního orgánu ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Správní orgány však nerozhodovaly o stěžovatelově vině za skutky obsažené v usnesení o zahájení trestního stíhání. Vycházely ze skutečnosti, že stěžovatel je trestně stíhán, a tedy je dána kvalifikovaná míra podezření, že se dopustil trestné činnosti. Kromě toho zohlednily i charakter trestné činnosti, kterou orgány činné v trestním řízení kladly stěžovateli za vinu. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

[31] Městský soud má pravdu i v tom, že pro zajištění zbraní není relevantní, že orgány činné v trestním řízení dospěly k závěru, že ve vztahu ke stěžovateli není třeba po propuštění z vazby aplikovat další předběžná opatření. Tyto okolnosti vzešlé z trestního řízení samy o sobě nejsou indicií pro správní orgán, že není dáno riziko zneužití zbraní ze strany stěžovatele. NSS také souhlasí s městským soudem (bod 47 napadeného rozsudku), že znalecké posudky se nevyjadřovaly ke společenské nebezpečnosti stěžovatele ve vztahu k držení zbraní.

[32] Podle stěžovatele dále městský soud pochybil, neboť při jednání neprovedl jeho účastnický výslech a odňal mu právo řádně se k věci vyjádřit. Městský soud však vyložil, že stěžovatel neobjasnil, jakou konkrétní spornou a jinak neprokazatelnou skutečnost měl jeho výslech prokázat. Současně upozornil, že stěžovatel při ústním jednání využil možnosti vyjádřit se k věci samé. Smyslem účastnického výslechu není opakování žalobních tvrzení.

[33] NSS ze záznamu ústního jednání před městským soudem dne 11. 1. 2024 ověřil, že se během něj vyjádřil stěžovatel i jeho zástupkyně. Stěžovatelova argumentace, že při svém účastnickém výslechu mohl uvést na pravou míru obsah svých námitek uplatněných ve správním řízení, není důvodná, neboť to mohl stěžovatel učinit v žalobě. Vysvětlit obsah svých tvrzení mohl stěžovatel navíc například právě v rámci svého vyjádření. Tvrdí-li stěžovatel, že neprovedením jeho výslechu byla zmařena prezentace důkazů z trestního spisu, lze poukázat na to, že k tomu účastnický výslech neslouží. Dokumenty, jež má stěžovatel na mysli, byly k důkazu navrženy. Městský soud k jejich provedení nepřistoupil, což odůvodnil v bodě 48 svého rozsudku. Správnost tohoto postupu stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá.

[34] Důvodná není ani kasační námitka, podle níž městský soud stěžovateli neumožnil reagovat na popis skutkového stavu ze strany žalovaného během ústního jednání. Žalovaný totiž v tomto vystoupení nesdělil v zásadě nic jiného než v písemném vyjádření ze dne 20. 9. 2022. S tím byl stěžovatel seznámen a zaslal k němu městskému soudu dvě stanoviska (ze dne 25. 10. 2022 a 9. 1. 2024). Při ústním jednání stěžovatel nepožádal o možnost reagovat na vyjádření žalovaného. NSS neshledal, že by se městský soud v souvislosti s vystupováním stěžovatele v rámci ústního jednání dopustil vady řízení.

[35] NSS uzavírá, že pro zahájení řízení o zajištění zbraní bylo rozhodné prosté zjištění, že proti stěžovateli je vedeno trestní stíhání pro trestné činy vyjmenované v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Vlastní rozhodnutí o zajištění zbraní pak bylo věcí správního uvážení. Policejní orgán nepřekročil zákonné meze správního uvážení ani je nezneužil. Zohlednil především konkrétní skutkové aspekty jednání, jehož se měl stěžovatel dopustit, a porovnal zájem na ochraně společnosti se zásahem do stěžovatelova práva na držení zbraní. Vypořádal se také s námitkami, které stěžovatel předestřel ve správním řízení. Žalovaný proto neshledal potřebu jeho rozhodnutí změnit či zrušit. Ani městský soud nedospěl k závěru, že by správní orgány zneužily správní uvážení nebo vybočily z jeho mezí při rozhodování o zajištění stěžovatelových zbraní. NSS se ztotožnil s posouzením věci ze strany městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[37] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu